

Frank Rokebrandt

Terwijl ik dit stukje aan het schrijven ben komt de mail binnen van Harrie over het verlies van een markante figuur uit onze klas: Wim Gräper. Daarom is vooraf een condoleance aan nabestaanden en klasgenoten op zijn plaats.....

Ook ik wil graag iets van de herinneringen aan '62-'67 toevoegen. Daarnaast wil ik mijn belofte inlossen om kort iets over mezelf.....en vooral over het heden te vertellen. Daarbij is beloofd het stimuleren van de ontwikkelingskansen van autistische kinderen of kinderen met een andere hulpvraag, door paarden/pony's met onze hulp (en dus niet andersom) weer te geven.

Met veel plezier heb ik de edities van Hilversum 3 gelezen en het initiatief van Harrie geprezen. Als je de stukken leest en erover nadenkt ontdek je steeds meer van je eigen gedachten en herinneringen over die periode.

Hoe de verhoudingen tussen in- en externen ook beleefd en beschreven zijn, ik weet wel dat de externen er wel erg graag 'bij hoorden'. Voor mijzelf sprekend was de nieuwsgierigheid naar het leven in de grote groep minstens zo groot als andersom.

Tegenover de herinneringen van Frits over zijn nieuwsgierigheid naar 'de belevenissen in het dagelijkse leven buiten de poort', herinner ik me juist enorm mijn best te doen 'erbij te horen'. Wel realiseerden de externen zich, dat zij altijd aan de nadelen van het instituut 'konden ontsnappen' op een door hen gekozen tijdstip. Ik heb er zelf veel van geleerd, besef je achteraf. De menselijke en plezierige contacten voorop die weer gaan leven door de nieuwsbrieven. Voor mijzelf kreeg het leren pas een bewuste en serieuze plek bij de hoofdakkenet op tijd.

Hoe meer ervaring ik opdeed in het onderwijs, hoe meer waardering ik kreeg voor de periode op de Ludgerus als student en onze opleiding toen. Vooral toen ik weer 'terug' kwam op de Ludgerus als pedagogiekdocent en ook later een rol ben gaan spelen in de opleiding tot leraar basisonderwijs.

Omdat ik als waarnemend directeur op de toenmalige Lomschool op loopafstand van de Ludgerus werkte, werd ik een soort gastdocent bij ziekte van het ouder wordende docenten-corps en bij speciale onderwerpen. Na een paar jaar leidde dat tot een baan als pedagogiekdocent op de Ludgerus....een verrassende terugkeer, voor de docenten die nu mijn collega's werden en niet in 't minst voor mijzelf. De kweekschool was PA geworden met nog maar een handjevol studenten. Het schoolgebouw werd gedomineerd door een grote en bloeiende HAVO-top, waardoor de PA kon blijven bestaan totdat de PABO in zicht kwam.

Door de ervaringen hoe belangrijk goed opgeleide leraren voor het onderwijs zijn, is mijn hart bij de opleidingen blijven liggen en heb ik daaraan het grootste deel van mijn werktijd besteed, met veel liefde en in een groeiend besef dat onze generatie een heel goede opleiding had genoten !!

In '86 ben ik directeur geworden van de katholieke PABO in Eindhoven en heb in de jaren daarna ook een rol mogen spelen in de landelijke PABO-organisatie.

Nu ligt dat allemaal achter mij en geniet ik de bekende tijdruimte die men pensioen noemt.

In '98 ben ik getrouwd (2e huwelijk) met iemand die gek was van paarden.....een besmettelijke hobby voor een dierenliefhebber. Wij genieten al jaren samen van de paardensport, vooral de buitenritten en ik ben ook actief als menner.

Door onze gemeenschappelijke achtergrond in het speciaal onderwijs, volgen wij natuurlijk ook alle ontwikkelingen rond het inzetten van paarden bij het werken met kinderen met een

bepanking. Naast het ontstaan van zorgboerderijen zijn er voor deze kinderen en hun ouders vaak weinig of geen mogelijkheden om met paarden/pony's te leren werken.

Op de stal waar onze paarden staan krijgen wij van de eigenaresse alle medewerking. Zij is enthousiast dit te kunnen aanbieden naast de reguliere lessen. Concreet heeft mijn echtge-



note twee pony's opgeleid om met deze kinderen individueel te kunnen werken.

De invloed van paarden/pony's is ook bijzonder spectaculair gebleken voor de ontwikkelingen van kinderen met een beperking. De dieren voelen de kinderen feilloos aan en passen zich zo aan de kinderen aan, dat er nieuwe ontwikkelingsmogelijkheden met alle geduld kunnen worden verkend.

Als er interesse is wil ik een voorbeeld van een individueel traject wel verder uitwerken voor een volgend nummer.

Daarnaast verzorgen wij samen met een vriendin die ook in t SBO werkt 1x per maand een zgn 'staldag'. Kinderen kunnen zich van tevoren inschrijven en wij verzorgen dan van 10.00 tot 14.00 uur een totaalprogramma. Dit bestaat uit wisselende activiteiten waarin steeds een stuk verzorging, voltige (gym-/evenwichtsoefeningen op 't paard), paardrijden aan de longe (lange lijn), een ritje met de koets. Voor het laatste hebben we van de stal de beschikking over een brave pony, waarmee de kinderen ook zelf kunnen leren mennen. Zo, dat was 't even in vogelvlucht..... Als je interesse hebt in bovenstaande of een keer met de koets mee wil met mijn brave grote Fries, neem gerust contact op. Je bent van harte welkom.

Hartelijke groet, Frank Rokebrand